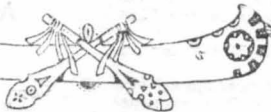

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Βρισκόταν δώδεκα πόδια μακριά απ' τή σκηνή του άρχηγού των Κομαγών. Γύρω από τη φωτιά άρκετοι Ίνδοι έβημάτιζαν και συνομιλούσαν. Τί έλεγαν; Δέν ξέρω. Έκεινο που ξέρω είνε, ότι μόλις τους αντίκρουσα, έμεινα κατάπληκτος. Οι Ίνδοι αυτοί πολεμιστά ήσαν ντυμένοι παράξενα. Φορούσαν στολές Μεξικανών πολεμιστών και καπέλλα Ίσπανικά.

Τί ειδους μεταμφίσεις ήταν αυτή; Δέν άργησα ώστόσο να καταλάβω τί συνέβαινε. Οι Ίνδοι αυτοί είχαν φορέσει τίς στολές που είχαν άρπάξει κατά την έπιδρομή τους εναντίον των λευκών.

Ή παρδαλές αυτές στολές μούδωσαν να καταλάβω ότι θα μπορούσα να εισχωρήσω στο στρατόπεδο των Κομαγών, φορώντας ό,τιδήποτε στολή ήθελα. Μά και ή Ίνδικη στολή που φορούσα ήταν ή πιο κατάλληλη. Κι όπως είδα σε λίγο, ή μεταμφίσεις μου αυτή ήταν για μένα σωτηρία.

Δέν έχασα παρά λίγα δευτερόλεπτα για να τά δω όλα αυτά. Τώρα πια δέν μου έμεινε παρά να ψάξω και να θρώ τή Ίζολίνα.

Γιατί δέν φαινότανε πουθενά; Πού τήν είχαν κρύψει, πού τήν είχαν κλεισμένη οι Έρυθρόδερμοι;

Είδα μερικές συντροφίες λευκών γυναικών, αιχμαλώτων των Ίνδων.

Δυστυχισμένα πλάσματα!...

Ό θεός γνωρίζει πόσο ύποφεραν...

Μά μεταξυ αυτών δέν ύπήρχε ή Ίζολίνα. Γιατί άραγε; Άν θρισκόταν μεταξυ των γυναικών αυτών θα τήν έβλεπα άμέσως, θα τήν άνεγνώριζα άμέσως.

Πού ήταν λοιπόν;

Έπρεπε να τήν άναζητήσω παντού, έπρεπε να τήν άνακαλύψω...

ΕΝΑΣ ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΦΙΛΟΣ

Έκανα τότε τή σκέψη, ότι ή Ίζολίνα θα θρισκόταν κοντά στη σκηνή του άρχηγού των Κομαγών. Πλάι στη σκηνή αυτή, ή όποια μου τήν έκρυβε ίσως, λόγω του μέρους στο όποιο στεκόμουν.

Έπρεπε λοιπόν ν' άλλαξω θέσι.

Έπρεπε να θαδίσω εμπρός. Άρκετά έστάθηκα ακίνητος κι έξέτασα τί γίνεται γύρω μου. Το μέρος άλλωστε που θρισκόμουν και στο όποιο θα μετεκινούμουν δέν φωτιζόταν άρκετά, κι έτσι κανείς δέν θα μπορούσε να με καταλάβη. Θα με θλέπανε φυσικά οι Ίνδοι. Με είχαν αντίληψη κιόλας μερικοί. Άλλά κανείς δέν ύποψιάστηκε τίποτε.

Τή στιγμή που ξεκίνησα για να κάμω έναν κύκλο και να θρεθώ σε πιο θολικό μέρος, ώστε να θλέπω καλά τά γύρω τής σκηνής, και προς τήν είσοδο αυτής, μεγάλη άναστάτωσης έγινε στο στρατόπεδο των Κομαγών.

Ή φωνή του κήρυκος αντίηχησε δυνατή σ' όλο το στρατόπεδο.

Τί έλεγε ή φωνή αυτή;

Δέν μπόρεσα να καταλάβω ού-

τε λέξι. Έμάντηφα όμως απ' το θόρυβο και τήν άναστάτωση γύρω μου ότι ό κήρυκας καλούσε τους Ίνδους πολεμιστάς για το συμβούλιο.

Ή ώρα κατά τήν όποια οι Ίνδοι θά συνήρχοντο, θα συσκέπτοντο και θ' άποφάσιζαν για τήν τύχη τής Ίζολίνας, είχε φτάσει. Είδα τους Ίνδους πολεμιστάς να τρέχουν και να συνκεντρώνονται γύρω απ' τή σκηνή του άρχηγού τους, μπρός στη μεγάλη φωτιά, απ' τά τέσσερα άκρα του στραπέδου.

Ζωηρή κίνησης έπικρατούσε γύρω μου. Οι καλύτεροι πολεμιστά των Ίνδων τρέγανε να πάρουν τή θέσι τους γύρω στη φωτιά. Κι ό κήρυκας έφώναζε, έφώναζε διαρκώς και τους καλούσε.

Τραβούσα λοξά για να θρεθώ αντίκρου στην είσοδο τής σκηνής, με το άργυ και σδέξιο εκείνου ήθημα που διακρίνει τους Κομαγchas.

Κανείς δέν με έπρόσεχε.

Άξαφνα όμως μου συνέθη κάτι που δέν το περίμενα, κάτι το άπρόσπο, κάτι το ξαφνικό.

Ένας Ίνδος πολεμιστής πέρασε δέκα θήματα πλάι μου, με είδε και μου φώναξε:

—Βακόνο!...

Βακόνο; Τί έσήμαινε αυτό; Ήταν σύνθημα, ήταν χειρетиμός ή ήταν το όνομα του αιχμαλώτου Ίνδου, του όποιου φορούσα τή στολή;

Άσφαλώς έπρόκειτο περι το τελευταίου.

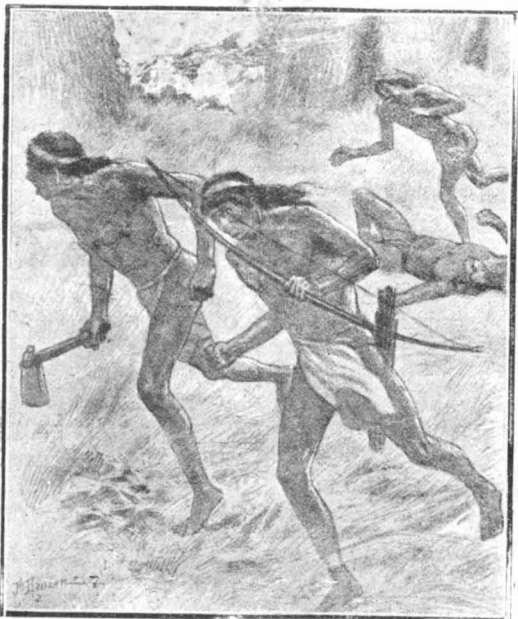
Και χωρίς να διατσώω καθόλου, γιατί αυτό θάκανε τόν Ίνδο να ύποψιαστή, του άπάντησα Ίσπανιστί, ξερόντας ότι οι Έρυθρόδερμοι μιλούν και τήν Ίσπανική γλώσσα:

—Τί θές;

Είπα τίς δυο αυτές λέξεις αλλάζοντας τή φωνή μου, με προφορά Ίνδικη.

Ό Κομαγchas ξαφνιάστηκε. Γιατί ό Βακόνο του μιλούσε στη γλώσσα αυτή; Μά ή έκπληξις του δέν κράτησε πολύ. Και μου ειπε άμέσως, κοιτοστέκοντας πάντα αντίκρου μου: —Άκουσε τή φωνή του κήρυκος, Βακόνο; Γιατί δέν πλησιάζεις στη φωτιά; Το συμβούλιο άρχίζει σε λίγο. Ό Ίσσου-Ρογιό είνε κιόλας εκεί.

Άπ' τά λόγια του Ίνδου δέν κατάλαβα παρά τά μιά. Έμάντηφα όμως από τίς χειρονομίες του όλη τους τή έννοια, τήν τρομερή για μένα και για κείνη που άγαπούσα έννοια. Το συμβούλιο θ' άρχιζε σε λίγο. Κι ό Ίσσου Ρογιό πειός ήταν; Κι αυτό το κατάλαβα. Ίσσου-Ρογιό στην Ίσπανική γλώσσα σημαίνει «Ίσπανικός Λύκος». Με το όνομα αυτό άποκαλούσαν οι Ίνδοι το λευκό προδότη, ό όποιος θρισκόταν μαζύ τους κι ό όποιος ήθελε να κάμη δική του τήν Ίζολίνα και τήν διαφιλοθητούσε από τόν Ίνδο πολεμιστή. Όσσο έπρεπε ν' άπαντησω κάτι σταν Ίνδο σ' τόν, ό όποιος ήταν... φίλος μου, φίλος του αιχμαλώτου μας Κομαγχη δηλα-

Οι Ίνδοι όρμησαν έσπίσω μας, κραυγάζοντας άγρια...

δή. Σε ποιά γλώσσα όμως θα το μιλούσα; Στην Μεξικανική; Κι' αν με υποπευτούν; Κι' αν καταλάβαινε, απ' τη φωνή μου, ότι δεν είμαι εγώ ο Βακόνιο;

Κατέφυγα λοιπόν σ' ένα αρκετά ξέφυτο τέχνασμα. Πήρα ύψος σοβαρό κι' άδειοπετής κι' απογαρετώντας τόν Κομάγγη πολεμιστή με μία χειρονομία, τράθηξα έμπρός σάν άνθρωπος που δεν έχει διάθεσι να τόν ένοχολούη.

Η συμπεριφορά μου αυτή ξάφνιασε και δυσαρέστησε τόν 'Ινδό πολεμιστή. Γιατί τού φερνόταν έτσι ο φίλος τού Βακόνιο; Τό πράγμα τού έκανε θέθαια εντύπωσι. 'Οστόσο προχώρησε έμπρός και μ' άφησε ήσυχο.

Τότε, ήσυγος πλέον και θέθαιος ότι κανείς δεν με προσεγε, προχώρησα προς μία λόγμη, στήν οποία δεν έφτανε τό φως τών φλογών, και στάθηκα εκεί περιέργως να δω τί θα συμβή.

Τό γεγονός ότι τώρα μόλις θα συνέρχονταν τό συμβούλιο με καθήσυχασε κάπως. Δεν είχε ληφθή ακόμη καμμία απόφασις για τήν 'Ιζολίνα και συνεπώς κανένας δεν θα είχε τολμήσει να τήν έγγυη.

Άλλά ποιά ήταν ή άγαπημένη μου;

Πουθενά δεν τήν έβλεπα.

Τήν κρατούσαν λοιπόν χωριστά από τίς άλλες λευκές γυναίκες που είχαν αιχμαλωτίσει οι άθλιοι αυτοί;

Προχώρησα βαθύτερα στήν λόγμη και τότε αντίκρυσσα πίσω από μερικά δέντρα και κάτω από τό φως τού πεγγαριού, αντίκρυσσα λέω ένα θέαμα που ποτέ στή ζωή μου δεν θα έεχάσω.

Ανάμεσα στά χαμύκλαδα θρισκόντουσαν εκεί αρκετές λευκές γυναίκες, με έξπλεκτα μαλλιά, με ρούχα κουρελιασμένα, σέ κατάστασι ά-ξιοθρήνητη!...

Τά δυστυχισμένα αυτά πλάσματα, τά θύματα τών άγρίων Κομαγγών, κρατούσαν τό κεφάλι τους σκυμμένο, κρυμμένο ανάμεσα στά γέρινα τους και κλαίγανε, κλαίγανε άπελπισμένα. Τά δάκρυά τους, οι πνιγμένοι λυγμοί τους θα μπορούσαν να ραγίσουν και πέτρες, θα μπορούσαν και θηρία να συγκινήσουν. Μά οι 'Ινδοί εινε πιά σκληροί κι' από τά θηρία. Άδιαφορώντας για τούς σιγανούς θρήνους τών αιχμαλώτων των τίς πλησίαζαν και τίς άγκάλιαζαν θάνασσα και πρότυχα!...

Η όργη μου τίς στιγμές αυτές δεν είχε όρια.

Έφεσα κατ' επανάληψιν τό χέρι μου στό πιστόλι μου. Θα έσκότινα άσφαλώς, θα έσκότινα ευχαρίστως μερικά από τά καθάρματα αυτά, αλλά με συγκρατούσε ή σκέψις ότι αν τό έκανα αυτό, τό πάν θα κατεστρέφετο. Κι' εγώ θα έφονεύομουν στό τέλοσ και ή 'Ιζολίνα θ' απόμεινε στά χέρια τών 'Ινδών.

Προχώρησα κατόπιν λίγο άκόμη κι' έφτασα σ' ένα μέρος απ' τό ό-ποιο φαίνονταν καλά ή είσοδος της σκηνής τού άρχηγού τών Κομαγγών.

Θέε μου!... Με τήν πρώτη ματιά πούριξα προς τά εκεί διεκρίνα τήν 'Ιζολίνα, τήν λατρευτή μου μνηστή, τήν ώραία κόρη, για τήν όποια διεκινδύνευα τη στιγμή αυτή τά πάντα.

Η 'Ιζολίνα δέ Βάργας ήταν εκεί, μπρός στά μάτια μου!

Η άγαπημένη μου θρισκόταν έμπρός μου!...

Δέν ήταν δυνειρο αυτό... Δέν με γελούσαν τά μάτια μου. Γ-γα άνακαλύψει, έπιτέλους, τή μνηστή μου και θα τήν έσωζα, με κάθε θυσία.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Πώς συγκρατήθηκα τή στιγμή αυτή, εινε θαύμα.

Πώς δεν μιλήσα, πώς δεν εφεώνισα, πώς δεν έκάλεσα τήν 'Ιζολίνα, με τ' όνομά της!... Πώς δεν έτρεξα κοντά της, με τό πιστόλι στό χέρι!...

Άκουγα, ναι άκουγα τήν καρδιά μου να χτυπά δυνατά μέσα στό στήθος μου. Η συγκίνησις που με κατείχε, δεν περιγράφεται!...

Μά θυμήθηκα συγχρόνως τά φρόνιμα λόγια τού γέρο Ρούθη: «Ψυχραιμία!... Πρό πάντων μη θιαστής... Η έλαχιστή θια άρκει για να άποτύχης».

Τή στιγμή αυτή ή μεγάλη φωτιά τών 'Ινδών άρχισε να χαμυλάνη. Οι 'Ινδοί είχαν καθήσει σταυροπόδι γύρω από αυτή. Ήσαν πάνω-κάτω είκοσι. Οι είκοσι αυτοί θα έλάμβαναν φαίνεται μέρος στό συμβούλιο και θ' αποφάσιζαν για τήν τύχη της 'Ιζολίνας. Οι άλλοι 'Ινδοί θα παρίσταντο ως άκροατά.

Η άγαπημένη μου καθόταν πίσω από τούς Κομάγγας, με τό κεφάλι σκυμμένο κάτω. Η μορφή της, ή τόσο ώραία και βροσερή άλλωστε, ήταν τώρα κουρασμένη.

Κάθε τόσο σήκωνε τό κεφάλι της και τό θέλημα της έπλάντο μακρύν.

Τί ζητούσε κυττάζοντας προς τά γύρω σκοτεινά δάση; Αυτό τό έμάντευα καλά. Περιέμενε τή βοήθειά μου. Ήξερε ότι θρισκόμενι στά ίχνη της και έλιπζε άκόμα!...

Θά μπορούσα να της μιλήσω σιγανά και να μ' άκούση. Μά δεν τό έκανα. Συγκρατήθηκα. Περιωρίστηκα μόνον να τήν κυττάζω, να τήν κυττάζω άχώρταγα.

Φτωχή μου άγάπη!...

Όυτε φαντάζονταν καν ότι θρισκόμουν εκεί κοντά της. Κι' αν μ' έβλεπε, κι' αν με κυττάζε κατάματα, άσφαλώς δεν θα με ανανώριζε έτσι που ήμουν μεταφυσισμένος.

Καθόταν πάνω σ' ένα λυκοτόμαρο. Τά χέρια της ήσαν λυτά, μά τά πόδια της δεμένα σφιχτά.

Λίγα θήματα πιά πέρα απ' τό μέρος που καθόταν ή 'Ιζολίνα, διεκρίνα τόν λευκό Άλογο τών λειψάνων. Δεν ήταν δεμένο. Ένας Κομάγγης τό κρατούσε από τό χαλινάρι κι' ό-πως κατάλαβα, τό είχαν φέρει κι' αυτό κοντά στό μέρος που θα συνέρχονταν τό συμβούλιο, γιατί μαζί με τήν 'Ιζολίνα θ' αποφασίζόταν και ή δική του τύχη.

Τέλος τά θλέμισιά μου έπεσαν πάνω σ' ένα τρίτο πρόσωπο, τό ό-ποιο καθόταν μαζί με τούς Έρωθροδέριμους. Ήταν ό 'Ισσου Ρόγιο, ό λευκός, ό προδότης Μεξικανός, ό όποιος είχε άρνήσει τή φυλή του κι' είχε πάει μαζί με τούς 'Ινδούς. Ήταν ό άπαίσιμος κακούργος, ό όποιος ζητούσε να κάμη δική του τήν 'Ιζολίνα. Τά χαρακτηριστικά του ήσαν άγρια και γεμάτα μοχθηρία. Επρόκειτο περί ενός τέρατος, τό όποιο είχε άπαρνηθή τούς λευκούς για να ζήση μαζί με τούς 'Ινδούς και να καουρηγή μαζί τους.

Ο άχρείος αυτός περιέμενε ν' άρχισή τό συμβούλιο, ρίχνοντας άγρια θλέμισια στήν 'Ιζολίνα, ή όποια ούτε γύριζε να τόν κυττάξη.

Μόλις αντίκρυσσα τόν άθλιο αυτό, τό αίμα μου ανέθηκε στό κεφάλι. Έσφιξα τή λαθή τού μαχαριού μου κι' αισθανθήκα τήν έπιβουή να ριγτώ και να τού τό βυθισω στό στήθος. Ποθοόσα να δω νεκρό τόν κακούργο αυτόν έμπρός μου, αλλά συγκράτησα τήν όργη μου.

Ο 'Ισσου Ρόγιο σηκώθηκε τώρα επάνω, προχώρησε μερικά θήματα πιά πέρα από τή φωτιά, στάθηκε μπρός σ' έναν πάσσαλο, έβγαλε τό περιστροφό του και πυροβόλησε τρεις φορές στή σειρά.

Ήταν αυτό τό σύνθημα, ότι τό

συμβούλιο άρχιζε.

Ο 'Ισπανικόσ Λύκος ξαναγύρισε κατόπιν και κάθησε κοντά στή φωτιά.

Ζήτησα τότε να ιδώ τόν 'Ινδό πολεμιστή, τόν αντίπαλο τού 'Ισπανικού Λύκου, ό όποιος ζητούσε επίσης να δοθή σ' αυτόν ή 'Ιζολίνα, αλλά δεν τόν είδα πουθενά. Δέν ένγνώριζα θέθαια τόν 'Ινδό αυτόν. Έλπίζα όστόσο ότι θα καταλάβαινα ποιός εινε. Μά κανείς απ' τούς Κομάγγας που τριγυρίζαν στή φωτιά δεν έδειχνε έξαιρετικό ένδιαφέρον για τό συμβούλιο που θα συνέρχονταν.

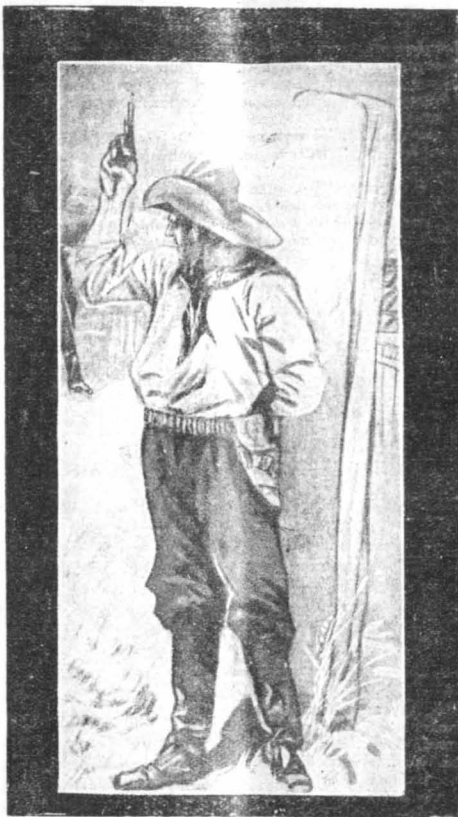
Όπως ήξερα, ό αντίπαλος τού 'Ισσου Ρόγιο ήταν γυιός τό πρώτου άρχηγού τών Κομαγγών. Έπρεπε συνεπώς να έπρόκειτο περί έξαιρετικού πολεμιστού και τέτοιον πολεμιστή δεν έβλεπα γύρω στή φωτιά.

Είσως ό αντίπαλος τού 'Ισπανικού Λύκου θρισκεται μέσα στή σκηνή τού πατέρα του, σκέφτηκα. Άς κάμω λοιπόν όποιομή κι' άς περιμένω!...

Δέν έπερίμενα και πολύ.

Τό συμβούλιο άρχισε άμέσως.

(Άκολουθεί)

Ο 'Ισπανικόσ Λύκος έβγαλε τό περιστροφό του και πυροβόλησε τρεις φορές στή σειρά!...